

Lastbilforarar:

Stóru lastbílarnir seta stór krov til bilforarar. Um veðrið ikki er til vildar kann henda óhapp, eitt nú í nógvum vindi. Tá kann bilforarin einki annað gera enn at halda fast og vóna tað besta. A myndini Theodor Petersen, sum hevur koyrt lastbil kring Føroyar í mong ár

Tú fært okkurt flog í búkin

Flest øll munnu vera á einum máli um, at veturin í ár hevur verið serliga ringur og drúgvur.

Á ymsu arbeiðsøkjunum hevur veðurlagið eisini tarnað nógv, tó so, at okkurt er sum hevur so nógv-an skund, at menn noyðast at fara frá húsum, um tað so stendur um húsbrot.

Arbeiðsøkini kunnu vera so mong, og Sosialurin hevur tikið framum onnur, teir bilforarar, sum koyra við stórum lastbílum, her postbilar og heilsulubilar.

Flutningurin skal fram, so er bert eftir at vóna hjá hesum bilforarum, at lýstu koyrilíkindini í Utvarpinum halda.

Sleppur ein bilur ígjøgnum - noyðast hinir at fylgja við

— Sum tikið verður til, at tá eitt nú postbilurin sleppur ígjøgnum kava-

fonnir og illveður við vindi og vætu, so kunnu hinir eisini klára tað.

Hetta er ein viðmerking, sum Eyðun Christiansen, fyrrverandi bilforari á Postverkinum, hevur hoyrt áður.

Eyðun Christiansen koyrdi postbíl frá 1968 til 1971. Hann var tað sum tá kallaðist fylkispostboð. Eyðun skuldi koyra postin norður í Sundalagið til hvørt húsarhald og annars til rutubátarnar, sum fluttu postin víðari.

Eyðun Christiansen er givin við hesum arbeiði, av tí at hann ikki megnaði stóra arbeiðsstrýtið, tá hann skuldi fara eftir oyggj um vetrarnar.

— Tað er ikki so torført at koyra um kavi liggur, tí tá kann bilurin skøðast, so tryggleikin er í lagi. Verri er í nógvum vindi og illveðri, tí tá kennir ein seg ongantið tryggan.

— Í byrjanini í 1968 vóru umstøðurnar við

Theodor Petersen: Um eg lurti eftir koyrilíkindunum? — Eg havi koyrt so leingi, at eg veit best sjálvur, hvussu veðrið er. Hetta geri eg við at eygleiða luftina og kanna líkindini í Havn

kavarudding o.o. ikki so góðar sum í dag. Eg plagdi at koyra aftaná kavaplógvini um morgnarnar, og tað hendi tianverri ofta, at vit noyddust at taka fólk uppi, sum høvdu koyrt seg fastan um náttina.

— Tað var ikki hugnaligt at siggja, hvussu illa fyríkin hesi fólk vóru, og tað ávirkaði sjálvandi ein, sum hevði til yrki at koyra hesa leiðina hvønn dag.

— Einaferð kom eg framvið einum 11 tons stórum lastbíl, sum var farin omanav vegnum við Norðadalsskarð av vindi. Hetta vegastrekið er helst eitt hitt ringasta á rutuni har eg koyrdi.

— Mangan setti ein sær ov nógv fyri, tí trýstið var tilstaðar, at postbilurin skuldi vinna fram hvønn dag. — Ikki so, at tú setti livið í vága, men kortini so var kenslan har, at tú setti tær fyri meira enn tú upprunaliga megnaði.

Eyðun Christiansen gavst við postbilakoyringini, men kortini minnst hann enn kensluna av maktaloysi, tá vindurin tók í bilin og hann bert biðaði og royndi at halda fast og vónaði tað besta.

Annað var ikki at gera. Eyðun hevur tó ikki verið fyri, at bilur hansara varð tikin av vegnum, men hetta hava aðrir roynt. Tí gavst Eyðun við postbilakoyringini.

Koyra fasta rutu

Á Traderline eru tveir stórir lastbilar, sum koyra vóru út til allar bygdir í Føroyum.

Tað eru teir báðir Heðin Zachariassen og Theodor Petersen, sum røkja hetta arbeiði.

Bilforarnir býta rutuna upp sínámillum og hava fasta rutu at koyra hvønn dag.

Returnar eru býttar upp í ávís øki, og um gjørligt, so kunnu bilforarnir taka